

Llull a Randa

Carles Duarte i Montserrat

Des del mirall del temps,
un rostre, el gest d'uns ulls,
un home sol al cim,
al centre de Mallorca,
fita els contorns de l'illa
i al seu costat, ajaguda, Cabrera,
imagina el món.

S'arrecera a la balma
des d'on uneix el seu alè al de l'aire.

De nit, s'acosta l'univers a la mirada
i el cos en la nuesa s'amara d'infinít;
en el silenci antic de les constel·lacions,
deixant enrere converses i carrers,
delers efimers, rutines quotidianes,
s'afanya a dir i a interpretar l'enigma,
la vida esdevenint-se com un tot,
la veu que fon en un batec totes les formes.

Sempre en camí,
sempre de pas,
sempre a prop de l'abisme,
precipitant-nos contra el mar,
des de l'oblit i el somni,
resseguint el llindar de la imminència.

Assedegat de llum,
empès per l'insaciable vertigen
del dubte i el saber,
de cada mot fa un pas,
de cada llibre un territori descobert,
un esglaó de claredat
que enlaira el pensament.

Cada instant com un glop
on el present s'aprima
i on l'horitzó proclama transcendències.